

ဦးကောင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းချီခွင်

လှိုဏ်ဂုဏ်သောမိုး၏မာယာ

ပန်းချီ : သိန်းစိန်မြင့်

တစ်ခါတလေတွေလည်း
ရင်ထဲ ပေါက်ဖွာလာသော အချစ်သည်
အပြင်ဘက်လက်တွေ့ဘဝမှာ
ရှင်သန်ကြီးပြင်းခွင့်မရဘဲ
ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ပါသည်။ ။
ဒါကို ထိုမိန်းမသားသုံးဦးစလုံး
သိရှိလက်ခံထားကြပါသည်။ ။

သင် ...

အချစ်ကို ဘယ်လိုများ ယုံကြည်နားလည်ထားသလဲ။

အချစ်နဲ့ ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျသူတွေ ရှိသလို အချစ်နဲ့ ဘဝတစ်ထပ်တည်းမကျသူတွေလည်း ရှိနေဆဲပါ။

အချစ်နဲ့ ဘဝ တစ်ထပ်တည်းရှိသူတွေက ကံကောင်းသူတွေဖြစ်ပြီး

အချစ်နဲ့ ဘဝ တစ်ထပ်တည်း မရှိသူတွေက ကံမကောင်းသူတွေပါ
ဟု ဆိုပါလျှင်

တချို့က လက်ခံပြီး

တချို့က လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

‘အချစ်’သည် ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်ပါဟု ယုံကြည်သူတွေ ရှိကြသလို အချစ်သည် သေရေးရှင်ရေးမဟုတ်။ အချစ် မရှိလည်း ဘဝ ဆက်နိုင်သည် ဟု လက်ခံယူဆသူတွေလည်း ရှိပါသည်။ ။

သို့ကြောင့် အချစ်သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်စီ၏ ခံယူချက်သဘောထား ယုံကြည်မှုအပေါ် မှီတည်ပြီး ပြောင်းလဲနေပါသည်။ ။

‘မိုးမသုန်’ က တတ်ထားသော မျက်မှန်ကလေးကို ဖွဖွရွရွချွတ်ကာ စားပွဲပေါ် အသာကလေးချ၏။

သည် မျက်မှန်လေးက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဝယ်လာသော အသစ်စက်စက်ကလေး။

စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရွေးပြီး ဝယ်လာခဲ့တာမို့ ကြိုက်သည် ။ မြတ်နိုးနေသည်။ ။

ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားမှာ စိုးနေမိသည်။ ။

ကြိုက်လွန်းလို့ သုံးလက်တောင် ဝယ်လာခဲ့တာ။

ပန်းရောင်ကလေးရယ်

အဝါရောင်ကလေးရယ်

အပြာကလေးရယ်

ပန်းရောင်ကလေးက အနီအင်္ကျီနဲ့ လည်း လိုက်သည်။ ။

ပန်းရောင်အင်္ကျီနဲ့ လည်း လိုက်ဖက်သည်။ ။

အဝါကလေးက အင်္ကျီအဝါ သို့မဟုတ် အညို၊ ဇီးရောင်

အပြာကလေးကတော့ အင်္ကျီအပြာပဲ ဝတ်ဝတ်၊ အဖြူပဲဝတ်ဝတ် အနက်ကလေးပဲ ဝတ်ဝတ် သုံးလက်ဆိုတော့ တော်တော် အဆင်ပြေသည်

မိုးမသုန်က အဝါရောင်ကြိုက်သူပါ။

အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ အဝါရင့်ရင့် စကားဝါရောင် ပိတောက်ခြောက်
ဝါ၊ ရွှေရောင် ရွှေအိုရောင်၊ အဝါမှာ အစိမ်းနွယ်သော စိမ်းဝါရောင်၊ ဘ
ယ်လိုအဝါရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သည် ။

ဒုတိယကြိုက်တာက လိမ္မော်ရောင်။ ပုဇွန်ဆီရောင်။

တတိယကြိုက်တာကတော့ ပန်းနုရောင်ကလေးပါ။

မိုးပြာရောင်ကိုတော့ မကြိုက်ပေမယ့် ဝတ်သည် ။

မိုးပြာရောင်ဝတ်ထားလျှင် ဘာလုပ်လုပ်အဆင်ပြေချောမွေ့တတ်လို့
ပါ။ အနီရဲကလေးကတော့ ‘အရမ်းလိုက်တာပဲ၊ အသားကလေးဝင်းပြီး
ပေါ်လာတယ်။ အနီရောင်နဲ့ သိပ်လိုက်တယ်’ဟု အားလုံးက ပြောကြလို့
ဝတ်တာပါ။ အနီရောင်ကိုတော့ မိုးမသုန်မကြိုက်ပါ။

မျက်မှန်အပြာကလေးကို စားပွဲပေါ်က ကောက်ယူပြီး ဘူးကလေးထဲ
မထည့်ခင် ခါးကလေးဆန့်ကာ အပျင်းဆန့်သည် ။

ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ဖွင့်ကာ မျက်ကပ်မှန်ထည့်ထားသော
ဘူးကလေးကို ထုတ်သည် ။

မျက်မှန်အပြာရောင်ကလေးကို သိမ်းသည် ။ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ တော့
မျက်ကပ်မှန်မတပ်ပါ။ အလွယ်တကူ မျက်မှန်ပဲတပ်လိုက်သည် ။

မျက်မှန်ဘူးကလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း အခ
န်းထောင့်၌ ဘေစင်မှာ လက်သွားဆေးသည် ။

မျက်ကပ်မှန်ကလေးထည့်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

စားပွဲရှိရာ ပြန်လျှောက်လာ။ လက်ကို တစ်ရှူးပေပါနှင့်သုတ်ပြီး မှန်
ကလေးထောင်ကာ မျက်ကပ်မှန်ကလေးကို သေချာထည့်သည်။ ။

မျက်ကပ်မှန်က
အပြာကလေးမို့
မျက်လုံးအပြာရောင်ကလေးဖြစ်သွားရပြီ။

မျက်ကပ်မှန်ထည့်သော့ ဘူးကလေးကို ဗိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့်ခို
က်မှာ ပဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မိုးမသုန်၏ ဟင်းနီဖုန်းကြက်သွေး
ရောင်လှလှလေးက မြည်လာ၏။

နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်က ဆက်တာပါ။ မေမေခေါ်တာပဲ
ဖြစ်မလား။

‘မိုးမသုန်ပါ’

‘သမီးလား မေမေပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

‘သမီး ဘယ်ဝင်စရာရှိသေးလဲ’

မိုးမသုန်က ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ စဉ်းစားလိုက်၏။

မေမေက စောစောပြန်စေချင်တာလား။

ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါလိမ့်။

‘ကိစ္စရှိလို့ လား မေမေ’

‘အေးကွယ့် သမီးရဲ့ ’

မိုးမသုန်က ပင့်သက်ကလေးခိုးရှိက်၏။

‘မေမေ...ဧည့်သည် တစ်ယောက် ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ ကွယ်’

ထင်ပြီးသားပါ။

မေမေ မပြောခင်ကတည်းက ကြိုသိနေပါပြီ။

‘သမီး စောစောပြန်စေချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သမီးအဖေလည်း စောမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

မိုးမသုန်က မေမေ့ဆန္ဒကို မငြင်းချင်။

မေမေ့အစီအစဉ်ကို မပျက်စေချင်။

မေမေ့စကားကို အလေးအနက်ထားပါသည်။

စောစောပြန်ခဲ့စေချင်လျှင် စောစောပြန်ပါမည်။

တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ ခေါင်းမာသော ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သားသော သမီးကို မေမေ လက်လျှော့ရမှာ ပါ။

မေမေ သိလာမှာ ပါ။

မေမေ ရှာဖွေမိတ်ဆက်ပေးသော ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မိုးမသုန် စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါ။

အဲဒါ သိပ်သေချာသည်။

မိုးမသုန်မှာ အချစ်မရှိတော့ပါ။

ချစ်တတ်သော နှလုံးသား မရှိတော့ပါ။

ဒါကို မေမေ မသိသေးတာပါ။

‘မေမေ သမီးကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်၊ ထမင်းစား
ကောင်းအောင်လို့’

မေမေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ မိုးမသုန်က ပိုပြီးငြိမ်သက်သွား၏။

‘ဟော...မိုးမသုန် မပြန်သေးဘူလား’

‘ပြန်တော့မှာ ပါ မမနွယ်’

နှင်းဖြူနွယ်က မိုးမသုန်၏ စားပွဲရှေ့မှာ လာရပ်သည် ။

‘မိုးမသုန်ရေ’

‘ရှင်...ဘာလဲအစ်မ’

‘ကိတ်မုန့်တွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်’

‘အင်း’

‘မနွယ် နည်းနည်းထည့်သွားမယ်နော်’

‘အင်း...ရပါတယ် ယူလေ’

ကိတ်မုန့်ဆိုမှ ပဲ သတိရသည် ။

မွေးနေ့ကိတ်မှာ ဖို့ ဖုန်းမဆက်ရသေးပါလား။

‘မနွယ်ရေ..နေ့ခင်းက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွေးနေ့ကလေးက သုံးယောက်နော်
..ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘အဲဒါ မွေးနေ့ကိတ် မမှာ ရသေးဘူး’

‘ဟုတ်လား..မနွယ်ဖုန်းဆက်ပေးရမလား’

‘အင်း..အင်း’

နှင်းဖြူနွယ်က ချက်ချင်း ဖုန်းသွားဆက်သည်။

မိုးမသုန်၏ ကျောင်းက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘတ်ဒေးကိတ်(မွေးနေ့ကိတ်)မှာ နေကြပါ။

ကလေးလေးတွေ များ တော့ မွေးနေ့က တစ်ရက်မှ မလွတ်နိုင်အောင်ပါ။

မွေးနေ့မွေးလကမတူ။

အမြဲလိုလို ကိတ်မုန့်မှာ ပေးရသည်။

ကလေးလေးတွေက မွေးနေ့ကိတ်လှီးရတာ ပျော်သည်။

မွေးနေ့ကလေးကျင်းပပေးတာကို အရမ်းသဘောကျသည်။

ပြီးတော့ ထူးခြားသော အစီအစဉ်အဖြစ် မိုးမသုန်တို့ ကျောင်းက ဖျော်ရည်တမျိုးမျိုးကို ပိုက်ဆံမယူဘဲ မေတ္တာသန့်သန့်နှင့် စီစဉ်ပေးပါသည်။

ရာသီအလိုက် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ်သောအသီးကို ဖျော်ရည်လုပ်ပေးတာပါ။

စတော်ဘယ်ရီသီးဖျော်ရည်၊ ဖရဲသီးဖျော်ရည်၊ သခွားမွှေးဖျော်ရည်၊ သဘောသီးဖျော်ရည် အဲဒီလိုမျိုးလေးတွေ။

‘မိုး’ မူကြိုကျောင်းကလေးကို ဝါသနာအလျှောက် စေတနာမေတ္တာ သန့်သန့်နှင့် တည်ထောင်ခဲ့တာပါ။

မိုးမသုန်က ကလေးချစ်တတ်သည်။

ကလေးတွေ၏ သဘာဝကို နှစ်သက်သည်။

သူတို့ လေးတွေ ပြောတာဆိုတာ ရယ်တာငိုတာ၊ ပြုမူလုပ်ကိုင်ပုံ
လေးတွေကအစ၊ ပြေးတာ ထိုင်တာ အိပ်နေတာ၊ ထမင်းစားတာအဆုံး
အားလုံးချစ်သည်။ ။

အပြစ်ကင်းသည်။ ။

မာန်ကင်းသည်။ ။

ပရိယာယ်မပါ ဟန်ဆောင်မှုမပါ။

ဘယ်တော့ပဲကြည့်ကြည့် သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။ ။

သူတို့ အနားမှာ ရှိနေရတာ မေတ္တာစိတ်နှင့် အေးချမ်းသည်။ ။ ဝါသနာ
ပါသောအလုပ်မို့ ကျေနပ်သည်။ ။

ဘွားဘွားပေးခဲ့သော သည် ခြံဝင်းကြီးက အခုဆို မနည်းမနော တန်
ဖိုးကြီးနေပါပြီ။

မိုးမသုန်က ရောင်းလည်း မရောင်း၊ ငှားလည်း မငှားဘဲ မူကြိုကျော
င်းကလေးကို ဖွင့်ထားတာ။

သည် ကျောင်းကလေးမှာ ဦးစီးပြီး တစ်နေကုန်ရတာ ညည်းငွေပျင်း
ရိလိုက်တာဟု မထင်။ ကျောင်းကလေးကို လှပသက်ဝင်
စိုပြေလန်းဆန်းအောင် လုပ်ထားသည်။ ။

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လာရောက် အပ်နှံသော ကလေးငယ်တွေ များ
လွန်းတာမို့ အခုဆို ခေါ်ထားသော ဆရာမလေးတွေလည်း မနည်းတော့
ပါ။

ထိုဆရာမလေးတွေကလည်း ငယ်ရွယ်ချောမောပြီး စိတ်ရှည်ကြင်
နာတတ်သူလေးတွေ များ သည်။ ။

မနှင်းဖြူနွယ်ကတော့
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ပါ။

ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက

‘တကယ်ပါပဲ၊ အိမ်က သမီးနှစ်ယောက် ဒီ ကိတ်မုန့်စားရတာ မရိုး
ဘူးလားမသိပါဘူး’

မနွယ်က ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ပြော၏။

‘ဟင်...မမတို့ မပြန်သေးဘူးလား’

မိငယ်ထွေးက ဂေါ်ပြားတစ်ဖက် တံမြက်စည်းတစ်ဖက်နှင့် ဝင်
လာပြီး မေးလိုက်၏။

‘အင်း’

မိုးမသုန်က ခေါင်းကလေးညိတ်ပြသည် ။

နေ့တိုင်းပါပဲ။

မိုးမသုန်တို့ သုံးယောက်က နောက်ဆုံးမှ ပြန်ဖြစ်ကြတာ၊ သိပ်တော့
မထူးဆန်း။

တခြားသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် မိငယ်ထွေး
က အစောဆုံး ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက ရှိခဲ့သူပါ။

‘မမမိုးမသုန်’

‘ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့ လဲ’

‘မိငယ်ထွေး’က အားနာသလို ခစ်ကနဲ ရယ်သည် ။

သည် ရယ်သံကလေး သည် မျက်နှာကလေးကို မိုးမသုန်က သဘော
ပေါက်ပါသည် ။

‘ဘာလဲ၊ ပိုက်ဆံကြိုထုတ်မယ်ပေါ့’

အတိအကျမေးလိုက်၏။ ‘မိငယ်ထွေး’က ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ။

‘မနက်ဖြန် ကျောင်းတစ်ရက်ပိတ်တော့ အစ်မတွေဆီသွားလည်မလို့
လေ၊ တူ တူမလေးတွေများ တော့ ကစားစရာ စားစရာ ဝယ်ရမှာ နဲ့ ’

‘အင်းပါ၊ ဘယ်လောက်လဲ ပြော’

မိုးမသုန်က အားလုံးထဲမှာ မနှင်းဖြူနွယ်နှင့်ကို ပိုခင်သည် ။ သံယော
ဇဉ်ရှိသည် ။

ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့တာလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား။ မိုးမသုန်၏ စိတ်
ကူးကလေးကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်ချိန်ကတည်းက သူတို့ နှစ်
ယောက်ပါဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းစဖွင့်တော့ က
လေးလေး ဆယ်ယောက်ပဲရှိသည် ။

သည် လောက် အောင်မြင်ခိုင်မာလာမည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

‘သမီးရယ် လုပ်ငန်းအနေနဲ့ အရမ်းအောင်မြင်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မဲ့ အဲဒီ တိုက်နဲ့ ခြံကို ငှားထားရင် လူလည်း မပင်ပန်း ဒီထက်
အများကြီး ရမှာ ’ ဟု မေမေက ဆိုပါသည် ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးမသုန်က ဝါသနာပါသော အလုပ်ကလေးကို မ
စွန့်လွှတ်ရက်ပါ။ အခုလို အောင်မြင်လာတော့ ပိုပြီးတော့တောင် မစွန့်
လွှတ်ချင်။

‘ပြန်ကြရအောင်’

မိုးမသုန်က ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး ပြောတော့ “က မိုး
မသုန်၏ ထမင်းဘူး ရေဘူးပါသော ခြင်းတောင်းကလေးကို အလိုက်တ

သိ သယ်မ,ပေး၏။

ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ နှစ်ဦးကို လမ်းထိပ်ကားဂိတ်ရောက်မှ ချထားခဲ့ရပါမည်။

သည် ကနေ့ ကားဂိတ်ကို ရောက်ဖို့ တော်တော်ဝေးဝေးလျှောက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။

တခြား ဆရာမကလေးတွေအတွက်တော့ ဖယ်ရီ တစ်စီး စီစဉ်ပေးထားပါသည် ။

ထိုကားနှင့် မနှင်းဖြူနွယ်က မပြန်။ ဟိုးကတည်းက မိုးမသုန်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆင်း၊ ဘတ်(စ်)ကား ငါးမှတ်တိုင်စီးပြီး ပြန်နေကြပါ။

‘ဟင်...မိုးရွာ လာပြီ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ မိုးဖွဲလေးတွေ ကျ လာပြီနော်’

နှစ်ယောက်စလုံးစီက အံ့ဩရယ်ရွှင်သံလေးတွေ ကြားရတော့ မိုးမသုန်က မှန်တံခါးကို ဖြတ်ပြီး ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။

ဒါ...ဒီနှစ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးမိုးပါပဲ။

မိုးအငွေ့အသက်ကလေးက လူ့စိတ်ကို တစ်မျိုးထူးစေသည် ။ မြူးစေသည် ။ ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်စေသည် ။

မိုးမသုန်က ချက်ချင်းပဲ တံခါးဆီ လျှောက်သွားပြီး တွန်းဖွင့်ကာ ဝရန်တာကလေးဆီ ထွက်လာ၏။

ပထမဦးဆုံး မိုး၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံစားချင်လွန်းလို့ ပါ။ မိုး၏ အေး

စက်စိုစွတ်မှု၊ နူးညံ့မှုက အနီးဆုံးရောက်နေပြီမို့ ပီပီပြင်ပြင် ခံစားရသည်
။

ကလေးတစ်ယောက်ကို မိုးရေထဲ ပြေးထွက်ကာ သီချင်းဆိုချင်မိသ
ည် ။

မိုးကို ထိတွေ့ချင်လို့ ပါ။

သို့ပေမဲ့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း လက်ကလေးပိုက်ကာ မိုးဖွဲ့လေးကို
အမိုးအောက်မှာ ပဲ ရပ်ကြည့် ကြည့်နူးနေမိပါသည် ။

‘မိုးရွာတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ’

နှင်းဖြူနွယ်ကလည်း ဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ပြော၏။

‘လွမ်းသလိုလို ပျော်သလိုလို’

မိုးမသုန်က မနှင်းဖြူနွယ်ကို လှည့်ကြည့်မိ၏။

အိမ်ရှင်မကြီးပဲ ဖြစ်နေပြီ။ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ခင်ပွန်းယောက်ျားနှ
င့်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မိသားစုလေးယောက် ထမင်းစား၊ စကားပြော၊
အိပ်ရာဝင်၊ ဘယ်လောက်နွေးထွေးပြည့်စုံသလဲ။

ဘာကိုများ လွမ်းဆွတ်တမ်းတစရာရှိမလဲ။

မိငယ်ထွေးကလည်း မလှမ်းမကမ်းမှာ လာရပ်၏။

‘မိုးရွာပုံကလည်း မိုးတွင်းကြီး ကျနေတာပဲ’

‘ဟဲ့...မိငယ်...ဒါ မိုးတွင်းပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်က နေတွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတာ၊ နွေရာ
သီပါနော်၊ အခုမှ ချက်ချင်းကြီး မိုးတွင်းဖြစ်သွားတာ’

မိငယ် စကားကို ‘နှင်းဖြူနွယ်’က ရယ်သည်။ ။

‘အင်း...ဒါ မိုးအကြိုကာလ၊ မိုးဥတုလည်း မရောက်သေးဘူး၊ အခု ဧပြီလကုန်ပိုင်းဆိုတော့’

‘မိုးကြိုကာလ၊ မိုးဦးကာလ ရှုပ်နေတာပဲ၊ မိုးရွာလာတော့ ပျော်တာပဲ သိတယ်၊ မိုးရေထဲကို လျှောက်သွားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို တမ်း တမိသလိုပဲ’

‘မိငယ် နင် တမ်းတတာ ဘာလဲ’

မနှင်းဖြူနွယ်က အလောတကြီး မေး၏။

‘လူတစ်ယောက်’

‘ဟယ်...တကယ်လား’

‘အင်း’

မိငယ်ထွေးက အဝေးကြီးကို ငေးပြီး ရှက်ရိပ်ပါသော အပြုံးကလေး နှင့် ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဘယ်သူလဲ’

‘လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အစစအရာရာ ပြည်စုံတယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ သဘောကောင်းတယ်’

‘အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

‘ဟင့်အင်း’

အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ခေါင်းခါသည်။ ။

‘မိငယ်က ဘာလို့ လက်လွှတ်လိုက်တာလဲ’

‘မဖြစ်နိုင်လို့ ပေါ့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘အင်း’

‘သူ့ဘက်ကလား’

နှင်းဖြူနွယ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မိငယ်ထွေးက ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးသည်။

‘သူတို့ က အစစအရာရာ ပြည်စုံချမ်းသာတယ်၊ မိငယ်ဘဝထဲကို သူ
ဝင်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်သလို သူ့ဘဝကိုထဲကိုလည်း မိငယ်က မဝင်ရဲပါဘူး မ
မရယ်’

‘ဪ...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ’

နှင်းဖြူနွယ်က ကရုဏာသက်စွာ ရေရွတ်၏။

‘မမနွယ်မှာ ရော အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုး ရှိလား’

မိငယ်ထွေးက စိတ်ဝင်တစား ပြန်မေး၏။

‘ရှိတာပေါ့’

မနွယ်၏ အဖြေစကားကြောင့် မိုးမသုန်က မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းစ
က်သွား၏။

ဘုရားရေ..

ဘယ်လိုကြီးလဲ...မနွယ်မှာ လည်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိသတဲ့ လား၊
လုံးဝ မထင်ထားခဲ့ပါ။ မိုးမသုန်က နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟစွာ အံ့သြပြီး က
ည့်လိုက်၏။

‘မိဘတွေကလည်း သဘောတူ၊ ငါတို့ လူငယ်ချင်းကလည်း

အဆင်ပြေလို့ ယူလိုက်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို မနွယ် တွေ့လာ
တဲ့ အခါကျတော့ သိပ်နောက်ကျနေပြီ’

‘မနွယ် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

မိုးမသုန်က ဆံပင်လေးတွေ သပ်တင်လိုက်ပြီး ပင့်သက်ခိုးရှိုက် ဖြစ်
၏။

လူတိုင်း လူတိုင်း အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိဖူးကြတာပါပဲ။

ဆုံဆည်းခဲ့တာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။

မဆုံနိုင်တာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။

စောတဲ့ အချစ်ရှိသလို နောက်ကျတဲ့ အချစ်လည်း ရှိနိုင်တာပါပဲ။ ကံ
ကောင်းတဲ့ အချစ်ရှိသလို ကံမကောင်းတဲ့ အချစ်လည်း ရှိနိုင်ပါသည် ။

ချစ်ဖူးသူတိုင်း ကံကောင်းကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မိုးမသုန်လည်း စိတ်
ပျက်ရွံ့မုန်းဖွယ် အချစ်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည် ။

အညာချစ်၊ အလိမ်ချစ်။

လိမ်ညာသောအချစ်၊ လှည့်စားသောအချစ်။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုကင်းသောအချစ်။

ကိုယ်ကတော့ အဟုတ်ကြီးမှတ်ကာ သာယာခဲ့ဖူးသည် ၊ ချို့မြိန်သည်
ထင်ခဲ့၏။

‘မမမိုးမသုန်ရော...ချစ်သူရှိလားဟင်’

မိငယ်ထွေး မရဲတရဲလေး စပ်စု၏။

‘မရှိပါဘူး’

တည်ငြိမ်စွာပဲ ခေါင်းခါမိသည်။ ။

‘ရှိရင် တွေ့မှာ ပေါ့’

ခိုင်လုံစွာ ဆိုမိ၏။

မမနွယ်က မယုံနိုင်သလိုကြည့်ကာ ထပ်မေးလာ၏။

‘မိုးမသုန်က ဒီလောက်လှတာ ရည်းစားမရှိဘဲ နေပါ့မလား’တဲ့ ။

မိုးမသုန်က ဖွဖွကလေးပြုံးသည်။ ။

‘ဟိုတုန်းကတော့ တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ၊ ရည်းစားရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတိအလင်းတောင် မချစ်ခဲ့ရပါဘူး၊ ရင်နာနာနဲ့ နောက် ဆုတ်ရတာ’

‘ဟုတ်လား’

နှင်းဖြူနွယ်က မိုးမသုန်ကို ငေးကြည့်ကာ...

‘အခုရော...ထပ်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား’ဟု မေး၏။
မိုးမသုန်အကြောင်းကိုလည်း သိချင်ပုံပါ။

‘မေမေကတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ကောင်းနိုးရာ ရာလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်တွေ့ဆုံပေးပါတယ်၊ မိုးမသုန်က မစဉ်းစားချင် တော့တာပါ’

‘ဘာလို့ လဲ’

‘အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်တယ်’

‘ဟာ...လုံဝ မဟုတ်ဘူး မမရယ်၊ မဟုတ်ပါဘူး’

မိငယ်ထွေးက လက်နှစ်ဖက်ကာပြီး အသည်းအသန်ငြင်း၏။

မိုးမသုန်စကားကို လက်မခံပါ။

‘အချစ်ဆိုတာ အရမ်းအေးမြတယ် ချိုတယ်၊ အားအင်တွေပေးတယ်၊
မပူပါဘူး၊ မမ မှားနေပြီ’

မိုးမသုန်က မိငယ်ထွေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

မိငယ်ထွေး တွေ့ဖူးသော အချစ်က ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ချိုမြိန်ကြည်နူးစရာကောင်းသတဲ့ လား။

ချစ်ခဲ့ရတာကို နောင်တရပုံမပေါ်။

နောင်တမဲ့အချစ်။

ထိုအချစ်မျိုး မိုးမသုန်မတွေ့ဘူးပါလားနော်။

ချိုမြိန်သောအချစ်သည် ချောတာ မချောတာ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲ
တာနှင့်မဆိုင်။

အချစ်ချိုချိုသည် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ရောက်
ရှိလာနိုင်သည် ပဲ။

ကိုယ့်ထက်များ စွာနိမ့်ကျသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏
ဘဝမှာ ကိုယ့်ထက်ခမ်းနား ကြီးကျယ်သော အချစ်တစ်ခုတွေ့ခဲ့ဖူးသတဲ့
။

ကိုယ့်အတွေ့အကြုံအရ အချစ်ကခါးသည် ။ မိငယ်ထွေး၏ အတွေ့
အကြုံအရ အချစ်က ချိုသည် ။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရလျှင် ချိုသောအချစ်တစ်ခုကို တွေ့ဖူးချင်သေးတာ အမှန်ပါ။

သို့ပေမဲ့ ကြောက်စိတ်က ရှိနေသည် ။

သည် တစ်ခါ ထပ်ပြီး အသည်းမကွဲချင်။

သည် တစ်ခါ ထပ်ပြီး အညာမမိချင်။

သည် တစ်ခါထပ်ပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားနုကို အစော်ကားမခံနိုင်ပါ။
တော်ပါပြီ။ တစ်ခါတည်းနှင့် ကိုယ်သိပ်လန့်ခဲ့ပြီ။ အချစ်အပေါ်
အယုံအကြည်မရှိ။

‘ကဲပါဟယ်၊ ချိုတာ ခါးတာ ဒဿနတွေ ထားလိုက်ဦး၊ ငါတို့ ပြန်ကြ
စို့နော်၊ သမီးနှစ်ယောက်က မျှော်နေမှာ ၊ ဒါ လက်တွေ့ဘဝပဲ’ဟု နှင်းဖြူ
နွယ်က သတိပေးလိုက်၏။

‘ဒါ မနွယ်ကြုံဖူးတာ လက်တွေ့မကျတဲ့ အချစ်ပေါ့’

မိငယ်ထွေးစကားကို နှင်းဖြူနွယ်က ရယ်ပါသည် ။

‘အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ နောက်ကျတဲ့ အချစ်၊ နောက်ကျတော့
လက်တွေ့ဘဝထဲကို ဝင်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ နူးညံ့လှပလွန်းတဲ့ အချစ်၊
ခမ်းနားလွန်းတဲ့ အချစ်မို့လို့ ဘဝမှာ အမှတ်တရတော့ ရှိနေမှာ ပေါ့’

မိငယ်ထွေးက ရင့်ကျက်သူတစ်ယောက်လို ပင့်သက်ရှိ၏။ တစ်ခါ
တလေတော့လည်း ရင်ထဲ ပေါက်ဖွားလာသောအချစ်သည် အပြင်လက်
တွေ့ဘဝမှာ ရှင်းသန်ကြီးပြင်းခွင့် မရဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ပါသည် ။

ဒါဆို ထိုမိန်းမသားသုံးဦးစလုံး သိရှိလက်ခံထားကြပါသည် ။

‘မိငယ်ရဲ့ အချစ်အကြောင်းရယ်၊ မနွယ်ရဲ့ အချစ်အကြောင်းရယ် မန

ကံပြန်မှ နားထောင်ရမယ်’

‘မရပါဘူး မမမိုးမသုန်ဇာတ်လမ်းလည်း ပြောပြရမယ်’ဟု မိငယ်
ထွေးက တောင်းဆိုလာ၏။

‘ပြောပြမှာ ပါ၊ စိတ်ချ၊ ချန်မထားဘူး’

‘တကယ်နော်’

‘တကယ်ပေါ့’

မိုးမသုန်က ကြည်လင်တောက်ပစွာ ပြုံးသည် ။

‘ပထမဆုံး မိုးနဲ့ အတူတူ အိမ်ပြန်ကြရအောင်’

‘အင်’

မိငယ်ထွေးက မိုးမသုန်၏ ထမင်းချိုင့်နှင့် ဓာတ်ဘူးထည့်ထားသော
ခြင်းကလေးကို အလိုက်သိစွာ ဆွဲယူလာပေး၏။

ဇာနားတွန့်ဖတ်ကလေးတွေ ပါသော မိုးပြာရောင် ထီးနုလေးကို ဖွ
င့်ဆောင်းပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ ထိစဉ်လာသော ကိုယ့်ခြေအစုံကို ငုံ့ကြ
ည့်မိပါသည် ။ အေးစိမ့်စိုစွတ်သောအရသာက ကြည်နူးစေပါသည် ။ အ
ခုမှ တစ်စတစ်စ ပိုသိလာသည် ။

ကိုယ်ဟာ မိုးကို ချစ်သူပါလား။

မနွယ်နှင့် မိငယ်ကားပေါ်က ဆင်းသွားတော့ မိုးမသုန်တစ်ယောက်
တည်း သီချင်းလေးဖွင့်ကာ မိုးဖွဲဖွဲကလေးထဲ ကားမောင်းလာခဲ့၏။

ရာသီဥတုက အေးစိမ့်နေပေမယ့် သီချင်းသံက
နွေးထွေးမြူးကြွနေပါသည် ။

‘ဘာဘူ’ဆိုသော ‘အချစ်တေး’သီချင်း မိုးက ပိုပြီး စိပ်လာသလိုရှိတာ
မို့ မိုးမသုန်က ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းမိ၏။

သည် ညနေ အိမ်အပြန် ကားကို (ဝိုက်ဘာတံ) (မိုးရေသုတ်တံ)
ဖွင့်ပြီး မောင်းရလိမ့်မည်။

မထင်ခဲ့ပါ။ မနက်က နွေရာသီစစ်စစ်ပါ။

နွေရာသီကနေ မိုးဥတု ပြောင်းသွားပုံကလေးက ဆန်းကြယ်လွန်းလှ
၏။

အပူတွေ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားပြီး မိုးနံ့ပါသော လေအေးလေး
ကောင်းကင်က အုံ့မှိုင်းသွားပြီး မိုးစက် မိုးပေါက်တွေကျလာတော့ မြေ
သင်းနံ့ကလေးက တစ်မျိုး ရင်ခုန်စရာပါ။

‘အချစ်ဆိုတာ ဆားလိုပဲ..

သူမရှိတဲ့ အခါပေါ့နေတာ

အချစ်ဆိုတာ ဆားလိုပဲ...

များများ ထည့်ရင် ငန်တယ်ဗျာ၊

အချစ်ဆိုတာ ဆားလိုပဲ...

ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ

အချစ်သီချင်းတွေ ဒီမှာ ဒီမှာ

ငိုတာတွေ မပါပါ မပါပါ။

သူများ တွေ ပြောသလိုမျိုး

အချစ်ဆိုတာ ဘာညာဘာညာ

ကျေနပ်ရင် တီတီတာတာ

မကျေနပ်ရင် အော်တာ အော်တာ

နောက်ဆုံးတော့ ကွဲကြပြကြ။

ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းဆက်မေးတယ်

ရှင့်ရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိရဲ့ လား။’

‘ဟင်...ဟယ်တော့’

သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်း ဂရုတစိုက် မောင်းနေတုန်းမှာ ပဲ လမ်း
အကွေ့မှာ တခြား ကားတစ်စီး ဘွားကနဲပေါ်လာတော့ လန့်ဖျပ်ပြီး ရှောင်
လိုက်မိတာ သစ်ပင်နှင့် ထိလုမတတ်။ အချိန်မီ ဘရိတ်နင်းနိုင်၍ တော်
သေးသည် ။ တစ်ဖက်ကားကလည်း မိုးမသုန်လိုပဲ အလန့်တကြား ရှောင်
ကော ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်သွား၏။

မိုးမသုန်က တစ်ဖက်ကားကို စိတ်ပူပြီး ကားတံခါး ဖွင့်ကာ မိုးရေထဲ
ချက်ချင်းဆင်းသည် ။

တစ်ဖက်ကားထဲကလူလည်း မိုးမသုန်ကို စိတ်ပူပြီး တံခါးဖွင့် ဆင်း

လာ၏။

သူက ကိုယ့်ကားဆီအလာ ကိုယ်က သူ့ကားဆီအသွား လမ်းလယ်
ခေါင် မိုးရေထဲ ဆုံမိကြ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

‘ရှင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း မေး၏။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

‘ရှင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း မေး၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

အဖြေက တစ်ထပ်တည်း ထွက်သည် ။

‘ကားရော’

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း မေးမိပြန်၏။ နှစ်
ယောက်စလုံးက စိတ်ထားကောင်းသူများ မို့ အပြစ်မတင် ရန်မလုပ်ဘဲ
စိတ်ပူနေကြ၏။

‘ခင်ဗျားကား ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ်’

သူက ချက်ချင်းပဲ မိုးမသုန်ကားအနီး ရောက်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်အံ့အား
သင့်၏။

သူ့မျက်နှာက တစ်ခုခုကို အံ့ဩသွားတာ မိုးရေထဲမှာ သေချာမြင်လို
က်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သီချင်း’

သူက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြော။

‘ရှင် မိုးတွေ ရွဲကုန်ပြီ’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားရောပဲ’

‘အင်း’

သူက မျက်နှာမော့ပြီး ရယ်သည် ။

‘ကျွန်တော်က မိုးစိုချင်နေတာ၊ အတော်ပဲ’

‘အင်း’

‘ငယ်ငယ်ကဆို ပထမဦးဆုံး ရွာတဲ့ နေ့ဆို အိမ်ပေါ်ကပြေးဆင်းပြီး
ဘောလုံးကန်တယ်’

‘အဟင်း’

သူက သူ့ကားဆီ ပြေးကြည့်သည် ။ မိုးမသုန်လည်း လိုက်သွားမိသ
ည် ။

‘ဟင်...အချစ်ဆားသီချင်း’

‘ဟုတ်တယ်’

ကားထဲမှာ ဖွင့်နားထောင်နေမိသော သီချင်းပါ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
တူနေသောအခါ စိတ်ထဲ အမှတ်တရနှင့် ထူးဆန်းသွား၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ကြတာပဲ တော်သေးတယ်၊ အကွေ့လည်း ဖြစ်တယ်၊ လ
မ်းလည်း ချော်နေတယ်’

‘အင်း’

မိုးမသုန်က ဆံပင်ရေစိုတွေ လက်နှစ်ဖက်နှင့် သပ်တင်လိုက်သော
သူပုံစံကို တစ်ချက်ငေးသွားမိ၏။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူစိုစို၊ မျက်နှာက တည်ကြည်ပြီး ချောလှ
နိုးလှ၏။

‘ခင်ဗျား ဆက်မောင်းနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...ရပါတယ်’

သူက မိုးမသုန်ကို လက်ပြသည် ။

မိုးမသုန်က လက်မပြဘဲ ခြေစုံကလေးရပ်ကာ ငေးနေမိ၏။

သူက ကားထဲရောက်သွားပြီး စက်နှိုးမှ မိုးမသုန် ကားဆီလျှောက်
လာမိသည် ။

သူက ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ပါလား။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မိ
တ်မဆက်။

သူမကိုလည်း ဘာမှ မပေး။

နာမည်လေးပင် မစပ်စု။

မိုးမသုန်က ကားထဲဝင်ထိုင်စက်နှိုးပြီး ပင့်သက်ရှိက်၏။ သူပုံစံက မ
ခင်ချင်တာမျိုးတော့ မရှိ။

သူက မေးပြီး မိုးမသုန်က မဖြေမှာ စိုးတာလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်မေး လိပ်စာမေးရမှာ အောက်
ကျနောက်ကျနိုင်သည် ထင်တာလား။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က မသိချင်တာတော့ အမှန်ပါ။ သိချင်လျှင် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ မေးမှာ ပါ။ တခြားကိစ္စတွေကို ရှေ့တန်းတင်မှာ မဟုတ်။

သူဟာ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်များ လား မိသားစုရှိပြီးသားမို့ တခြားမိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့တာလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲဘဝင်မကျ။

တိုက်ဆိုင်ဆုံတွေ့ပြီး စကားလည်း ပြောဖြစ်ပါလျက်နှင့် မိတ်ဖွဲ့လိုခြင်းမရှိတာလည်း မိုးမသုန်၏ စွဲဆောင်မှုအားနည်းလို့ သာပင်။

ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လာခဲ့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ ခိုးလိုိုးခုလု ဖြစ်ကာနေ၏။
